

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 558/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████, zastúpeného advokátskou kanceláriou Weis & Partners s. r. o., Priemyselná 1/A, Bratislava, IČO 47 234 776, v mene ktorej koná JUDr. Peter Weis, advokát, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-20 C 2/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-20 C 2/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je profesionálnym vojakom slúžiacim v Ozbrojených silách Slovenskej republiky, sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 25. januára 2022 domáhal, aby okresný súd zakázal žalovanému (Ministerstvu obrany Slovenskej republiky) vyžadovať od sťažovateľa podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 (ďalej aj „očkovanie“), vydať akt prikazujúci sťažovateľovi podrobiť sa očkovaniu, vyžadovať od sťažovateľa preukázanie sa dokladom o podrobení sa

očkovaníu, držať sa uloženia sankcie proti sťažovateľovi z dôvodu nepodrobenia sa očkovaníu, ako aj diskriminovať ho z dôvodu nepodrobenia sa očkovaníu. Okresný súd postúpil vec Okresnému súdu Bratislava III ako kauzálnu príslušnú, keďže bol toho názoru, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia sa týka individuálneho pracovnoprávneho sporu. Okresný súd Bratislava III nesúhlasil s postúpením veci, argumentujúc tým, že nejde o individuálny pracovnoprávny spor v zmysle § 307 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a vec predložil na posúdenie v zmysle § 43 ods. 2 CSP Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd uznesením č. k. 16 NcC 3/2022 z 28. februára 2022 rozhodol, že nesúhlas s postúpením veci je dôvodný, a prikázal vec na rozhodnutie okresnému súdu (v súčasnosti mestskému súdu). O predmetnom návrhu nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté.

3. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd rozhodol o sťažovateľovom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uznesením z 25. októbra 2023 tak, že ho zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zrekapituloval doterajší priebeh napadnutého konania, pričom v podstatnom uviedol, že dĺžku napadnutého konania považuje za neprimeranú a postup okresného súdu (v súčasnosti mestského súdu) vykazuje znaky zbytočných prietahov. Podľa názoru sťažovateľa malo byť o jeho návrhu rozhodnuté najneskôr do 30 dní od jeho podania, pričom ani eventuálne náročné právne posúdenie príslušnosti súdu na prejednanie návrhu neoprávňuje súdy na predĺženie predmetnej lehoty.

5. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že sa nestotožnil s názorom okresného súdu o kauzálnosti príslušnosti Okresného súdu Bratislava III, a preto predsedovi okresného súdu, ako aj predsedovi Okresného súdu Bratislava III osobitne do každého konania doručil sťažnosť na prietahy. Predseda okresného súdu (v súčasnosti mestského súdu) sa k sťažnosti sťažovateľa do dňa podania ústavnej sťažnosti písomne nevyjadril a predseda Okresného súdu Bratislava III ju listom zo 16. marca 2022 označil ako nedôvodnú a zároveň neprípustnú.

6. Sťažovateľ je toho názoru, že napadnuté konanie nevykazuje osobitnú skutkovú ani právnu zložitnosť. Taktiež uviedol, že svojím správaním dĺžku napadnutého konania nijako zásadnejšie neovplyvnil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdenom porušení označených práv podľa ústavy a dohovoru zbytočnými prietahmi okresného (v súčasnosti mestského) súdu, ktorých sa mal dopustiť svojou nečinnosťou pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na vydanie neodkladného opatrenia v súvislosti s povinným očkovaním sťažovateľa ako príslušníka Ozbrojených síl Slovenskej republiky proti ochoreniu COVID-19.

8. Ústavný súd v súvislosti s inštitútom neodkladných opatrení v kontexte posudzovania základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prietahmi

všeobecného súdu uvádza, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci.

9. Pokiaľ ide o rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, zákonná lehota na rozhodnutie je 30 dní (§ 328 ods. 2 CSP). Z hľadiska významu ide o poriadkovú, resp. inštruktívnu procesnú lehotu (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 1258.).

10. V súvislosti s rozhodovaním o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (predtým návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 75 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku) ústavný súd už opakovane judikoval, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. Samotné nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty pri rozhodovaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia) nepovažuje ústavný súd za také porušenie zákona, ktorého dôsledkom by bolo porušenie označených práv sťažovateľa (m. m. III. ÚS 488/2015).

11. Ústavný súd dáva do pozornosti aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

12. Vychádzajúc z faktu, že mestský súd o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia napokon rozhodol po 1 roku a 9 mesiacoch od podania návrhu, prihliadajúc na predmet sporu a poriadkový charakter lehoty na rozhodnutie, ako aj judikatúru ESLP, ústavný súd konštatuje, že nečinnosť okresného (v súčasnosti mestského) súdu v napadnutom konaní sama osebe nemá ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by si vyžadovala prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

13. Vzhľadom na v ústavnej sťažnosti uvedené argumentačné prepojenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy so základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy taktiež z ústavnej sťažnosti nemožno vyvodit' (resp. konštatovať) ani porušenie uvedených článkov ústavy.

14. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu